

BIGgelende tranen (?)

Beste Jos,

Wij vroegen ons af of jullie. Jannie en jij, nog praktisch houdend zijn. In deze tijd lopen wij namelijk vast in (...)

Hier breek ik deze mail van 18 oktober af, want het wordt anders te privé. Dat ik met bovenstaande vormgeving direct ook de mail van het ministerie naar de achtergrond schuif heeft wél rechtstreeks te maken met hun vraag, maar is toch van een andere orde. Ik heb het echtpaar uitgenodigd voor een gesprek en inmiddels zijn er meerdere ontmoetingen geweest. Dus Jannie en ik blijven actief met onze psychologenpraktijk, maar er verandert wel iets. Vanaf 1 januari verleng ik de registratie als gezondheidszorgpsycholoog niet opnieuw. Daar gaat de brief van VWS over. Ik trek me terug uit het BIG-register (= Wet op de Beroepen in de Individuele Gezondheidszorg). Aan de kwalitatieve eisen van overheidswege blijf ik voldoen, maar aan de kwantitatieve (= minimale urennorm) wil ik me niet langer verbinden. Ik kan niet voorzien, dat ik de komende 5 jaren 3.120 uur werkzaam zal zijn. Hoe logisch dit besluit ook is, ik heb het toch wel met pijn in het hart genomen.

Emoties een plaats proberen te geven...

Het is nog even zoeken, hoe ik me straks ga voorstellen in het allereerste contact met een onbekende. Het gebruikelijke: "Ik werk als Jezuaans GZ-psycholoog" kan niet meer. Al staat mijn levensbeschouwing recht overeind, deze beschermde titel mag ik niet langer voeren. Jammer, dat ik die omschrijving moet missen, want het hielp om van meet af helderheid te scheppen over mijn kwalificaties en achtergrond. Ik ervaar het als een voorrecht, dat ik bij De Hoop ggz de kans heb gekregen om de opleiding te volgen tot gezondheidszorgpsycholoog. Alle werkervaring de afgelopen decennia in de psychologie is een enorme stimulans geweest, zowel

op emotioneel als creatief gebied. Voor zover ik het kan zien heeft Ron op mij de grootste impact gehad. Want, meer dan het meeleven met vuurwerkslachtoffers uit Enschede of alle andere verhalen die in vertrouwen met me werden gedeeld, laat Rons verhaal blijvend sporen na. Uit dankbaarheid en ook als eerbeton aan hem, geloof ik iets van zijn verhaal te mogen delen. We leerden elkaar op de Jordaan in Dordrecht kennen. Hij, de 41-jarige meubelmaker en ik, nog maar een paar maand binnen als verantwoordelijk psycholoog. "Ik ben op" zei hij toen. Hij zocht een plek, ruimte en tijd om weer fit en gezond te worden. Het jaar daarvoor had hij de ziekte van Pfeiffer gehad en hij voelde zich lichamelijk uitgeput. Hij had nog een tweede doel: hij wilde werken aan de toekomst. En om vooruit te kunnen kijken wilde hij eerst schoon schip maken met het verleden. Het is bijna niet te geloven dat ik in de maanden die volgden er getuige van mocht zijn hoe hij het seksueel misbruik uit zijn jeugd langzaam, maar gestaag ontsteeg en overwon. Dat hij uitkwam bij 'het lijflied', waarvan ik hierna een fragment afdruk, emotioneert mij nog steeds. Na een verblijf van ruim een half jaar vroeg ik hem wat hij bereikt had op dat moment. "Ik kwam op de Jordaan omdat ik heel passief was, niks meer deed en mijn trauma's begonnen op te spelen. (...) Ik ben lekker van het roken af. Ik vind het ronduit vies. Ook geen gele vingers meer, leuk hoor. De alcohol is ook geen probleem meer. Ik taal er totaal niet naar en heb eigenlijk liever een sapje. Ook al 8 maanden geen hoofdpijn meer, ik weet zeker dat dit verband met elkaar houdt. De relatie met Marian is ook een stuk leuker geworden en absoluut beter. Ik heb het

BIG-register
Postbus 3173
6401 DR HEERLEN

BIG-informatielijn
T 070 - 340 66 00

Bereikbaar op werkdagen van
08.30 tot 17.00 uur

www.bigregister.nl

Stel uw vraag via het
[contactformulier](#) op de
website

Twitter
@BIGRegister

Bijlage
0

Kenmerk
CIBG-002142141-004-3030

Het BIG-register is een
onderdeel van het CIBG.
Het CIBG is een
uitvoeringsorganisatie van het
ministerie van
Volksgezondheid, Welzijn en
Sport

Verantwoordelijkheid uitsluitend
op het retouradres
van de datum
van aflevering van deze

629 Hoe kan ik verder leven,
 E hoe moet ik verder gaan.
 Kan ik ooit vergeven
 wat mij is aangedaan.
 De wonden in mijn ziel,
 de haat en bitterheid,
 lijken niet te helen
 niet door woorden, niet door tijd.

Refrein:
 Maar als er vergeving is
 kan er genezing zijn
 van de pijn en het verdriet
 diep van binnen.
 Als er vergeving is,
 kan er genezing zijn
 en de weg van herstel
 kan beginnen.

O God, ik heb U nodig,
 ik kan het zelf niet.
 Ik lijk haast te verstikken
 in angst en in verdriet.
 Hoe kan ik ooit vergeven
 zoals U mij vergeeft,
 dwars door alles heen
 wat mij beschadigd heeft?

idee dat ik wat milder geworden ben. Het is fantastisch, net of ik een nieuw leven heb opgepakt. Wel dezelfde mensen, maar een andere Ron." Drie dagen later werd hij voor lichamelijk onderzoek opgenomen in het Albert Schweitzer-ziekenhuis. We vermoedden een hernia, geen enkel mens wist op dat moment dat een agressieve vorm van kanker binnen twee weken zijn leven zou verwoesten en beëindigen. Van uur tot uur hebben we die dagen geleefd tussen hoop en vrees. Verlangend naar herstel, overrompeld door het tegenovergestelde. Op zijn begrafenis heb ik hem uitgebreid mogen herdenken; de gecursiveerde teksten heb ik die dag uitgesproken. Ook de afrondende woorden toen neem ik hier over. *In het ziekenhuis vroeg ik hem: "Ben je bereid, Ron, als het moet, die andere Timmerman te ontmoeten?" Hij wilde liever verder met zijn leven hier, maar zeker, hij kon Jezus onder ogen komen. In mijn herinnering leeft hij voort als een krachtige man. Moedig, goudeerlijk, open. Verlangend naar een betere toekomst. Daar is hij aan begonnen, zij het op een andere manier dan hij zich had voorgesteld.*

Ook anders dan ik voor ogen had. Het verdriet en het onbegrip over dit einde blijven me bij. Dat onopgeloste raadsel van abrupt afgebroken herstel. Nu, jaren later kom ik er nog niet verder mee.

...en creatieve, nieuwe wegen vinden

De afgelopen tijd gaat de aandacht van Jannie en van mij niet meer uit naar groepsprocessen, maar vooral naar persoonlijke trajecten met een enkeling of een duo. Ik mis dat interactief werken met groepen, omdat ik

heb ondervonden hoeveel mensen aan elkaar kunnen hebben. Maar soms overheerst toch ook de schaduwzijde van het verblijf in een klinische setting. Wat dat betreft hebben we ook leergeld moeten betalen op de Jordaan. Nog steeds ben ik blij, dat ik op zeker moment bijgaand plaatje ter sprake kon brengen bij mijn leidinggevend. Het is mijn ontrafeling en ordening van de persoonlijke diagnoses van 25 opgenomen gasten in een periode van twee maanden. De complexe verhalen van ieder waren ermee teruggebracht tot twee dimensies: de ernst van het psychiatrisch ziektebeeld en de aanwezigheid van verslavingsgedrag in 3 gradaties. Deze tabel onderbouwde mijn uitgangspunt om tot betere indicatiestelling te komen. Want het kortdurend verblijf van een jonge vrouw met sociale angst (een van de 10 personen linksboven) werd voortijdig afgebroken, omdat de afdeling nagenoeg elke dag in beroering was vanwege een cocaïneverslaafde vrouw met een borderlinestoornis (een van de 2 personen in de tabel rechtsonder). Voor mij brak een nieuwe periode aan: ik kon aan de geboorte bijdragen van de psychiatriekliniek (naast de al bestaande verslavingsafdelingen).

Gecombineerde diagnoses van 25 gasten

okt. & nov. 2008		Psychiatrie	
		Laag	Hoog
Verslaving	Geen	10	6
	Laag	3	2
	Hoog	2	2

Sinds 2013 ook AnderZ verder

Al met al beschouw ik mezelf een bevoorrecht mens! Ik mocht diepgaande leerervaringen opdoen, zag en kreeg kansen nieuwe zaken te ontwikkelen. Maar dat Jannie in mei 2013 met vooruitziende blik de toekomst voor ogen had en me op een zaterdagmorgen bouwschetsen toonde voor een eigen praktijkruimte, dát is wel het toppunt. Verbluft als ik die morgen was, kwam er niet meer uit dan: "Nou, je overvalt me, maar... ik overweeg het alleen als jij meewerkt." Tja, dat dan de dag erop een vrouw Jannie benadert met de vraag of ze van haar coaching kan krijgen, wie kan dat bedenken? Kortom: de toekomst ligt altijd open. We zullen zien waar we verder uitkomen.